

RETTENS KENDELSE (Første Afdeling)

26. november 1996^{*}

I sag T-167/95,

Hedwig Kuchlenz-Winter, fraskilt ægtefælle til en tidligere tjenestemand ved Europa-Parlamentet, boende i Kehlen (Luxembourg), ved advokat Dieter Rogalla, Sprochkövel, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Armin Machmer, 1, rue Roger Barthel, Bérelange,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved Diego Canga Fano og Jan-Peter Hix, begge Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos generaldirektør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

sagsøgt,

angående en påstand om, at det fastslås, at Rådet i strid med EF-traktatens artikel 175 har undladt over for Den Europæiske Unions institutioner at foreslå de nødvendige ændringer af vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber, for at sagsøgeren fortsat kunne være omfattet af den fælles sygeforsikringsordning for De Europæiske Fællesskabers institutioner,

^{*} Processprog: tysk.

har

DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS
(Første Afdeling)

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne V. Tiili og R. M. Moura Ramos,

justitssekretær: H. Jung,

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Sagsøgeren, der er tysk statsborger, blev ansat ved Det Europæiske Kul- og Stålfællesskabs Domstol i 1956. I 1957 indgik hun ægteskab med Kuchlenz, der også er tysk statsborger, og i 1958 blev hun forflyttet til Bruxelles, til Kommissionen for Det Europæiske Atomenergifællesskab. Hendes ægtefælle, der i mellemtiden var blevet tjenestemand ved Europa-Parlamentet, blev i 1963 forflyttet til Luxembourg. Sagsøgeren opgav på dette tidspunkt sit arbejde efter syv år i Fællesskabernes tjeneste og flyttede til Luxembourg med sin ægtefælle.
- 2 Efter at have forladt Kommissionen var sagsøgeren ikke længere selvstændigt tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning for De Europæiske Fællesskabers institutioner (herefter »den fælles sygeforsikringsordning«), men forblev forsikret gennem sin ægtefælle, der er forsikret tjenestemand.

- 3 Ved Cour d'appel de Luxembourg's dom af 10. december 1993, der blev retskraftig den 1. april 1994, blev sagsøgeren og Kuchlenz skilt. Efter skilsmisedommen aftalte ægtefællerne i henhold til de bestemmelser i den tyske Bürgerliches Gesetzbuch (herefter »BGB«), som foreskriver en fordeling af pensionsrettighederne ved skilsmisse (§ 1587 ff. i BGB), at dele den pension, som Kuchlenz oppebærer fra Fællesskabet. Ved afgørelse af 5. januar 1995 stadfæstede Tribunal de paix de Luxembourg denne aftale.

- 4 Det fremgår af artikel 72, stk. 1b, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«), at en tjenstemands fraskilte ægtefælle under visse betingelser fortsat kan være dækket af sygeforsikringsordningen, dog højst i et år fra den dato, hvor skilsmissen blev endelig.

- 5 Det fremgår af sagen, at H. Kuchlenz-Winter har ret til at blive tilsluttet den luxembourgske socialsikringsordning, fordi hun er bosat i Luxembourg. Da hun ikke i Tyskland har tilbagelagt de nødvendige forsikringsperioder, har hun derimod ikke ret til at blive forsikret hos sygekassen. Hun opfylder heller ikke betingelserne for at blive frivilligt forsikret under den tyske sygeforsikringsordning, og eftersom hun lider af en alvorlig sygdom, har de private sygekasser nægtet at optage hende. Under alle omstændigheder er hendes tilslutning til socialsikringsordningen i Luxembourg undergivet den betingelse, at hun er bosat i dette land. Sagsøgeren har derfor anført, at hun ikke længere kan vende tilbage til Tyskland, eftersom hun dér ikke kan blive dækket af nogen socialsikringsordning, og at hun, såfremt hun forlader Luxembourg, vil fortabe sit medlemskab af den eneste sygeforsikringsordning, hun kan være tilsluttet.

- 6 Afregningskontoret for den fælles sygeforsikringsordning meddelte ved skrivelse af 26. april 1994 sagsøgeren, at hendes tilslutning til den fælles sygeforsikringsordning ville udløbe den 31. marts 1995, et år efter hendes skilsmisse.

- 7 Den 7. februar 1994 indgav sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90 en ansøgning til Kommissionen om fortsat at kunne være tilsluttet den fælles sygeforsikringsordning efter den i vedtægtens artikel 72 fastsatte frist på et år. Da denne ansøgning blev afvist, indbragte sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 90, stk. 2, en klage over afvisningen.
- 8 Kommissionen afviste klagen ved skrivelse af 11. januar 1995. Sagsøgeren indbragte den 24. februar 1995 et annullationssøgsmål til prøvelse af denne afgørelse; denne sag er registreret under nr. T-66/95.
- 9 Ved skrivelse af 8. maj 1995 opfordrede sagsøgeren under henvisning til EF-traktatens artikel 175, stk. 2, Rådet til i henhold til traktatens artikel 152 at anmode Kommissionen om at foreslå en ændring af vedtægten med henblik på at hindre, at fraskilte ægtefæller, der har erhvervet en selvstændig ret til pension, udelukkes fra den fælles sygeforsikringsordning.
- 10 Sagsøgeren har indgivet tilsvarende anmodninger til Parlamentet og Kommissionen. Efter at have modtaget negative svar fra de to institutioner indbragte sagsøgeren to passivitetssøgsmål, der er registreret under nr. T-164/95 og T-226/95.
- 11 Da Rådet ikke besvarede sagsøgerens skrivelse, anlagde hun den foreliggende sag den 5. september 1995.
- 12 Ved processkrift registreret den 27. november 1995 rejste Rådet en formalitetsindsigelse i henhold til procesreglementets artikel 114. Sagsøgeren har ikke fremsat bemærkninger til formalitetsindsigelsen inden for den fastsatte frist.

Parternes påstande

13 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Det fastslås, at Rådet har udvist passivitet ved ikke inden for rammerne af sine beføjelser at have foreslået Den Europæiske Unions institutioner en ændring af vedtægten, således at sagsøgeren ikke blev udelukket fra den fælles sygeforsikringsordning.

— Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.

14 Rådet har nedlagt følgende påstande i forbindelse med sin formalitetsindsigelse:

— Sagen afvises.

— Sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Formaliteten

15 Det bestemmes i artikel 114 i Rettens procesreglement, at såfremt en part ønsker, at Retten skal tage stilling til, om sagen bør afvises, uden at indlede behandlingen af sagens realitet, forhandles der mundtligt om formalitetsindsigelsen, medmindre Retten bestemmer andet.

- 16 I henhold til procesreglementets artikel 111 kan Retten, når det er åbenbart, at sagen må afvises, uden at fortsætte sagens behandling træffe afgørelse ved begrundet kendelse. Retten finder, at den foreliggende sag er tilstrækkeligt oplyst på grundlag af sagsakterne, og at der ikke er anledning til at fortsætte sagens behandling.

Parternes argumenter

- 17 Rådet har fremført to anbringender til støtte for sin formalitetsindsigelse.
- 18 Det første anbringende vedrører arten af den retsakt, som ønskes ændret, nemlig vedtægten, der er udstedt i form af en forordning. Som det fremgår af praksis (Domstolens dom af 26.10.1971, sag 15/71, Mackprang mod Kommissionen, Sml. 1971, s. 187, org. ref.: Rec. s. 797, af 15.1.1974, sag 134/73, Holtz og Willemsen mod Rådet, Sml. s. 1, og af 28.3.1979, sag 90/78, Granaria mod Rådet og Kommissionen, Sml. s. 1081, samt Domstolens kendelse af 11.7.1979, sag 60/79, Producteurs de vins de table et vins de pays mod Kommissionen, Sml. s. 2429), skal sagen afvises, såfremt det eneste retsmiddel, som havde kunnet imødekomme den anmodning, som er blevet forelagt Rådet, havde været en forordning, idet en forordning ikke kan betegnes som en retsakt, for hvilken klageren er adressat i traktatens artikel 175, stk. 3's forstand. Rådet har tilføjet, at den ændring af vedtægten, som tilsigtes med sagsøgerens anmodning, måtte have form af en anmodning til Kommissionen i medfør af traktatens artikel 152 om at forelægge Rådet egnede forslag. I modsætning til det, som er bestemt i traktatens artikel 175, stk. 3, har sagsøgerens anmodning således ikke til formål at opnå, at Rådet retter en retsakt til hende. Sagen skal derfor afvises.
- 19 Det andet anbringende angår Rådets vide skønsbeføjelse i forbindelse med dets mulighed for efter traktatens artikel 152 at anmode om forslag fra Kommissionen.

Denne beføjelse udelukker en ret for borgerne til at kræve, at Rådet indtager en bestemt holdning. Et søgsmål, hvorunder der nedlægges påstand om, at det fastslås, at der foreligger passivitet, når Rådet afstår fra at gøre brug af traktatens artikel 152, skal derfor afvises. Praksis vedrørende Kommissionens beføjelser på dette område bør udstrækkes til at omfatte Rådet (Rettens kendelse af 29.11.1994, forenede sager T-479/93 og T-559/93, Bernardi mod Kommissionen, Sml. II, s. 1115).

Rettens bemærkninger

Anbringendet om, at en forordning ikke er en af traktatens artikel 175, stk. 3, omfattet retsakt

- 20 Det skal indledningsvis fastslås, at den af sagsøgeren begærede retsakt ikke vil være rettet til hende, da hendes anmodning tilsigter, at Rådet skal træffe de nødvendige foranstaltninger for at udløse en ændring af vedtægten. En sådan retsakt, som ville have form af en opfordring til Kommissionen om at forelægge egnede forslag, vil udelukkende være rettet til denne institution, og vil efter sin art ikke skabe retsvirkninger i forhold til sagsøgeren. Sagen skal derfor afvises, for så vidt som den omhandler passivitet med hensyn til vedtagelsen af en sådan retsakt.
- 21 Dernæst bemærkes, at selve den retsakt, som kan medføre den af sagsøgeren tilsigtede ændring af vedtægten, hverken efter sin form eller sin art kan betegnes som en retsakt, for hvilken en fysisk person kan være adressat i traktatens artikel 175, stk. 3's forstand, når henses til, at der vil være tale om en forordning (jf. oven-

nævnte dom i sagen Holtz og Willemsen mod Rådet, præmis 5, og ovennævnte dom i sagen Granaria mod Rådet og Kommissionen). Under disse omstændigheder skal sagen afvises, for så vidt som den kan fortolkes således, at den omhandler passivitet med hensyn til vedtagelse af denne retsakt.

- 22 Selv om det antages, at en borger over for en institution kan gøre gældende, at den har undladt at udstede en retsakt, som han ikke ville være adressat for, men som ville berøre ham umiddelbart og individuelt, hvis den blev udstedt (Domstolens dom af 14.2.1989, sag 247/87, Star Fruit mod Kommissionen, Sml. s. 291, præmis 13, og Rettens dom af 22.5.1996, sag T-277/94, AITEC mod Kommissionen, Sml. II, s. 351, præmis 58 ff.), skal den foreliggende sag ikke desto mindre afvises, fordi sagsøgeren ikke har godtgjort at befinde sig i en sådan situation i forhold til den retsakt til ændring af vedtægten, som hun har anmodet om.
- 23 Dette anbringende bør derfor tages til følge.

Anbringendet om en vid skønsbeføjelse i forbindelse med anvendelsen af muligheden efter traktatens artikel 152

- 24 Hvad angår det andet anbringende bemærkes som yderligere begrundelse, at en fællesskabsinstitutions manglende anvendelse af en skønsbeføjelse, f.eks. vedrørende indledning af en traktatbrudsprocedure, ikke kan gøres til genstand for et passivitetssøgsmaal (Domstolens kendelse af 30.3.1990, sag C-371/89, Emrich mod Kommissionen, Sml. I, s. 1555; ovennævnte dom i sagen Star Fruit mod Kommissionen; Rettens kendelse af 4.7.1994, sag T-13/94, Century Oils Hellas mod Kommissionen, Sml. II, s. 431, ovennævnte kendelse i sagen Bernardi mod Kommissionen, og kendelse af 13.11.1995, sag T-126/95, Dumez mod Kommissionen, Sml. II, s. 2863).

- 25 I den foreliggende sag er der nedlagt påstand om, at det fastslås, at Rådet har udvist passivitet i forbindelse med udøvelsen af en beføjelse inden for rammerne af proceduren for udstedelse af forordninger. Rådet har undladt at anmode Kommissionen om forslag til ændring af vedtægten. Selv om den retspraksis, der henvises til i foregående præmis, kun vedrører Kommissionens udøvelse af sine beføjelser med hensyn til kontrol med overtrædelser af konkurrencereglerne eller med hensyn til traktatbrudsproceduren efter traktatens artikel 169, finder samme ratio decidendi anvendelse på Rådets udøvelse af dets kompetence efter traktatens artikel 152, da Rådet på dette område råder over en vid skønsbeføjelse.
- 26 Under disse omstændigheder bør også det andet anbringende tages til følge.
- 27 Rådets formalitetsindsigelse tages derfor til følge, og sagen afvises.

Sagens omkostninger

- 28 Da sagsøgeren med sit søgsmål tilsigter en ændring af vedtægten med henblik på at forlænge de rettigheder, der tilkommer hende i medfør af vedtægten i hendes egen skab af fraskilt ægtefælle til en tjenestemand, har tvisten sin oprindelse i forholdet mellem tjenestemanden og institutionen. Princippet i procesreglementets artikel 88, hvorefter institutionerne i tvister mellem Fællesskaberne og deres ansatte selv bærer deres egne omkostninger, bør derfor anvendes.

Af disse grunde

bestemmer

RET TEN (Første Afdeling)

- 1) Sagen afvises.

- 2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg den 26. november 1996.

H. Jung

Justitssekretær

A. Saggio

Præsident